

Sygn. akt II AKa 157/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Jethon

Sędziowie: SA Zbigniew Kapiński (spr.)

SO (del.) Sławomir Machnio

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2021 r. w Warszawie

sprawy z wniosku W. M.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania decyzji nr (...) wydanej przez Komendanta Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w W. z dnia 19 grudnia 1981 r. o internowaniu – ustawa z dnia 23.02.1991 r.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika wnioskodawcy i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 stycznia 2020 r. XVIII Ko 35/19

I. zaskarżony wyrok w pkt 1 zmienia w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz W. M. kwotę 123.300 (sto dwadzieścia trzy tysiące trzysta) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty i przyjmuje, iż powyższa kwota uwzględnia zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2008 r. w sprawie III Ko 71/08 kwotę 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych zasądzoną wówczas na rzecz wnioskodawcy tytułem zadośćuczynienia, eliminując jednocześnie zawarte w pkt 1. wyroku zaliczenie na poczet zasądzonej należności kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem odszkodowania;

I. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz W. M. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 157/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2021 r.,
sygn. akt XVIII Ko 35/19

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Apelacja _____ pełnomocnika wnioskodawcy:</p> <p>1. obraży prawa karnego materialnego, tj.:</p> <p>a) art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: „ustawa lutowa”) oraz art. 445 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - kodeks cywilny (dalej: k.c.) i art. 448 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że zasądzona na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w XVIII Wydziale Karnym z dnia 27 stycznia 2020 roku, sygn. akt XVIII 35/19 „kwota 131 029,00</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zł jest adekwatną rekompensatą za krzywdy, których doznał skarżący w związku z pozbawieniem go wolności na mocy decyzji o internowaniu,

b) art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej w zw. z art. 361 k.c., art. 444 k.c. i art. 445 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie i zasądzenie tytułem zadośćuczynienia kwoty w sposób niewspółmierny niskiej wobec zachodzących rozmiarów krzywdy oraz nieuwzględnienie przy obliczaniu należnego odszkodowania wysokości szkody, jaką poniósł wnioskodawca, tj. oddalenie wniosku o odszkodowanie w wysokości 415 264,79 zł za wynagrodzenie uzyskiwane w zakładzie pracy,

c) art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej w zw. z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 Konstytucji poprzez różnicowanie podmiotów prawa charakteryzujących się wspólną istotną cechą, co prowadzi do odstępstwa od zasady równości, co przejawia się w zasądzeniu zadośćuczynienia w kwocie 131 029,00 zł za prawie 12 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy sądy w innych sprawach zasądzały nawet 350 000,00 zł za pobyt w areszcie trwający 3,5 miesiąca.

d) art. 8 ust. 1 a ustawy lutowej w zw. z art. 77 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji w zw. z art. 41 ust 5 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 2 Konstytucji oraz art. 64 Konstytucji ust 3 w z w. z art. 32 ust. 2, poprzez nie zasądzenie odszkodowania na rzecz wnioskodawcy.

2. obrazy przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.pk. w zw. z art. 410 k.pk. polegające na dokonaniu

dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego sprzecznej z zasadami logicznego myślenia przez przyjęcie, że fakt zaprzestania wypłaty wynagrodzenia nie wynikał z wykonania decyzji o internowaniu W. M. w sytuacji gdy Wnioskodawca był formalnie pracownikiem Milicji Obywatelskiej z tytułu przysługującej mu odprawy, a zatem nie mógł podjąć zarumienia zgonie z obowiązującymi przepisami;

3. w konsekwencji powyższych zarzutów doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego, polegającego na ustaleniu, że:

a) zasądzona tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwota 131.029,00 zł jest odpowiednia i stanowi przybliżony ekwiwalent cierpień,

b) wnioskodawca nie poniósł szkody materialnej (zarobków z tytułu wykonywanej pracy) pozostającej w bezpośrednim związku przyczynowym z bezprawnym internowaniem, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Apelacja Prokuratora

- **błąd** w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia przejawiający się w błędnym przyjęciu, iż stosowanie wobec wnioskodawcy W. M. internowania w okresie od dnia 18 luty 1982 roku do dnia 23 grudnia 1982 roku spowodowało tak negatywne przeżycia psychiczne i fizyczne, które winny być wycenione na kwotę 131.029 zł podczas gdy prawidłowe ustalenia dokonane w sprawie winny prowadzić do wniosku , iż kwotą należną wnioskodawcy za powyższe internowanie jest kwota 90.000zł

Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.

Podniesione w obu wniesionych apelacjach zarzuty są chybione i bezpodstawne. Wbrew twierdzeniom prokuratora Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez zasądzenie kwoty 131.029 zł tytułem zadośćuczynienia. Nie można także zaakceptować stanowiska autora omawianej apelacji, że właściwą i należną z tytułu internowania wnioskodawcy powinna być kwota 90.000 zł.

Odnosząc się do treści postawionego przez prokuratora zarzutu stwierdzić należy, że kwestia wysokości zadośćuczynienia ma charakter ocenny i nie jest możliwe tak jak w przypadku odszkodowania ustalenie właściwej z tego tytułu kwoty w oparciu o matematyczne wyliczenia dotyczące *damnum emergens* i *lucrum cessans*. Podzielić należy w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego, że zadośćuczynienie powinno być odpowiednie i „odpowiednia suma” z tego tytułu to wartość, która spełnia stawianą jej funkcję kompensacyjną, ale jednocześnie nie jest sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych. Słusznie uznał Sąd meriti, że kwota zadośćuczynienia jest określona indywidualnie w oparciu o rodzaj, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ich natężenie, stopień dolegliwości z jaką wiązało się stosowanie internowania a więc przykrości natury moralnej z tego wynikające, w tym utraty dobrego imienia, ostracyzm środowiskowy, konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem tego

środka odosobnienia, nieprzychylnie reakcje po zwolnieniu, stan zdrowia wnioskodawcy w czasie wykonywania środka oraz po zwolnieniu. Sąd Okręgowy całkowicie zasadnie uznał również, że zadośćuczynienie powinno mieć funkcję kompensacyjną, mającą na celu przede wszystkim wyrównanie, przewyciężenie, złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, tj. negatywnych doznań, które dotknęły osobę występującą z roszczeniem. W tym zakresie trafnie również uznano, że najistotniejsze jest to aby zadośćuczynienie było odpowiednie, adekwatne, sprawiedliwe, a więc musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość i nie może być tylko symboliczne. Z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (str. 16- 19) wynika w sposób jednoznaczny, że Sąd meriti ustalając kwotę zadośćuczynienia w wysokości odpowiadającej trzykrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za każdy miesiąc internowania miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wysokość tak ustalonej kwoty i tym okolicznościom nadał właściwe znaczenie.

W kontekście tego postawiony w apelacji prokurator zarzut błędu w ustaleniach faktycznych uznać należy za chybiony, bezpodstawny i mający charakter wyłącznie polemiczny. Zauważyć także należy, że skarżący nie wskazuje żadnych uchybień procesowych jako źródła postawionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zaś w treści samego zarzutu oraz w uzasadnieniu apelacji nie przedstawia merytorycznych i przekonujących argumentów podważających ustalenia Sądu

meriti odnośnie sposobu ustalenia i wysokości zasądzonego zadośćuczynienia.

Całkowicie chybione i bezpodstawne są również zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego wymienione w pkt 1 a, b, c i d apelacji pełnomocnika wnioskodawcy. Wbrew twierdzeniom autorki omawianej apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. oraz wymienionych przepisów prawa cywilnego tj. art. 361 k.c., 444 k.c., 445 § 1 k.c. i art. 448 k.c. Całkowicie bezpodstawne jest również twierdzenie skarżącej, że doszło w niniejszej sprawie do naruszenia art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 Konstytucji RP.

Odnośnie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia Sąd odwoławczy pragnie odwołać się do całkowicie trafnego i zasadnego stanowiska Sądu Okręgowego zawartego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, który uwzględnił w sposób właściwy i należyty wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość zasądzonego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia i nadał tym okolicznościom właściwe znaczenie. Rozważania Sądu meriti w tym zakresie są bardzo wnikliwe, wszechstronne, zawierają merytoryczne i przekonujące argumenty i z tego też względu zasługują na pełną akceptację ze strony Sądu odwoławczego. W takiej też sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania trafnych i przekonujących argumentów Sądu Okręgowego. Zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy mają zaś charakter wyłącznie polemiczny i wbrew twierdzeniom skarżącej zasądzona kwota zadośćuczynienia jest

adekwatną rekompensatą za krzywdy których doznał skarżący w związku z pozbawieniem go wolności na mocy decyzji o internowaniu.

Nie można także uznać, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota jest w sposób niewspółmierny niska wobec zachodzących rozmiarów krzywdy. W tym zakresie autorka apelacji nie przedstawia merytorycznych i przekonujących argumentów podważających trafne stanowisko Sądu I instancji odnośnie sposobu ustalenia wysokości zasądzonego zadośćuczynienia.

Odnosząc się do treści zarzutu z pkt 1c uznać należy, że w żaden sposób nie doszło do różnicowania w niniejszej sprawie podmiotów prawa charakteryzujących się wspólną istotną cechą. Odwoływanie się przez skarżącego, że w innych sprawach sądy zasądzały nawet 350.000 zł za pobyt w areszcie trwający 3,5 miesiąca jest całkowicie bezpodstawne. Każda sprawa jest bowiem rozpatrywana indywidualnie i w każdej z nich należy uwzględniać wszystkie i konkretne okoliczności występujące w konkretnej sprawie, mające wpływ na kształtowanie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia i tak też postąpił Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie.

Całkowicie trafne i zasadne jest również stanowisko Sądu meriti odnośnie oddalenia wniosku o zasądzenie odszkodowania na rzecz wnioskodawcy W. M.. Skarżąca kwestionując powyższe rozstrzygnięcie Sądu poprzez zarzuty zawarte w pkt 1b i d petitum apelacji w żaden sposób nie wykazała zarówno w treści przedmiotowych zarzutów jak

również w uzasadnieniu apelacji w czym konkretnie przejawia się obraza art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej w zw. z art. 361 k.c., 444 k.c. i art. 445 § 1 k.c. oraz art. 77 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji w zw. z art. 41 ust. 5 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 2 i 64 ust. 3 w zw. z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP. Samo stwierdzenie skarżącej, że naruszenie tych przepisów nastąpiło poprzez nie zasądzenie odszkodowania na rzecz wnioskodawcy nie wyczerpuje istoty zagadnienia i w żaden sposób nie świadczy, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia wymienionych przepisów, w tym przepisów Konstytucji RP, które nie mogą stanowić podstawy do zasądzenia odszkodowania. Sąd Apelacyjny w pełni podziela, akceptuje i traktuje jak własne stanowisko i rozważania Sądu Okręgowego zawarte na str. 10 – 12 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku odnośnie braku podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy odszkodowania. Sąd meriti całkowicie zasadnie przyjął, że W. M. został zwolniony z pracy z dniem 31 sierpnia 1981 r., następnie aż do zatrzymania w dniu 18 lutego 1982 r. nie pracował i nie szukał pracy, przy czym dopiero od wprowadzenia stanu wojennego ukrywał się. Brak jest zatem podstaw do twierdzenia, że pozbawienie wolności wnioskodawcy w związku z internowaniem spowodowało u niego niemożność zarobkowania. Zasadnie uznał Sąd meriti, że skoro utrata wynagrodzenia nastąpiła pięć i pół miesiąca przed zatrzymaniem oraz ponad trzy i pół miesiąca przed wydaniem decyzji o internowaniu, to w takiej sytuacji brak jest podstaw do uznania, że W. M. poniósł w związku z wykonywaniem decyzji o jego internowaniu szkodę w mieniu, której podstawę stanowić

może wysokość wynagrodzenia, jakie otrzymywał do końca sierpnia 1981 r. w związku z pełnieniem służby na stanowisku Kierownika Sekcji Kryminalnej Wydziału Dochodzeniowo – Śledczego (...).

Sąd I instancji zasadnie również odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych dotyczących omawianej kwestii z którego wynika, że poza odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa w trybie ustawy lutowej pozostają inne przejawy represji za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego, takie jak zwolnienie z pracy, czy zmuszenie przez pracodawcę do przejścia na gorzej płatne stanowisko. Ustawa lutowa nie ma bowiem na celu naprawienia wszystkich niesprawiedliwości i dolegliwości doznanych przez osoby represjonowane przez organa władzy komunistycznej, w tym prawa do rekompensaty za działalność opozycyjną, ale jedynie za bezprawne pozbawienie wolności będące jej wynikiem.

W kontekście poczynionych wyżej rozważań za chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. zawarty w pkt 2a oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych określony w pkt 3 omawianej apelacji.

Wbrew twierdzeniom autorki apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. gdyż dokonana ocena zgromadzonych w sprawie dowodów nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki doświadczenia życiowego. Zauważyć

również należy, że skarżąca nie wskazała w treści zarzutu żadnego konkretnego dowodu rzekomo dowolnie ocenionego przez Sąd meriti. Sąd ten nie naruszył również art. 410 k.p.k. gdyż poddał analizie i ocenie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody i okoliczności i te które uznał za wiarygodne poczynił podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Ustalenia te są trafne i prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw aby je kwestionować zarówno odnośnie wysokości zadośćuczynienia, jak również braku podstaw do zasądzenia odszkodowania.

W ocenie Sądu odwoławczego skarżąca nie przedstawiła merytorycznych i przekonujących argumentów podważających dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.

Sąd Apelacyjny dokonał natomiast zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia ale korekta w tym zakresie wynika jedynie z faktu błędnego zaliczenia przez Sąd Okręgowy na poczet zasądzonych należności także kwoty 10.000 zł zasądzonej wcześniej tytułem odszkodowania wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2008 r. w sprawie III Ko 71/08. Należy stwierdzić, że o ile zaliczenie na poczet zasądzonej tytułem zadośćuczynienia należności kwoty 15.000 zł jest całkowicie zasadne, to uwzględnienie kwoty 10.000 zł zasądzonej tytułem odszkodowania jest bezpodstawne. W związku z tym zmieniono w tym zakresie zaskarżony wyrok zasądzając na rzecz W. M. kwotę

123.300 zł tytułem zadośćuczynienia zgodnie z metodologią wyliczenia zastosowaną przez Sąd meriti ale od równowartości 30 przeciętnych wynagrodzeń należało odjąć nie 8,5 tylko 5 ówczesnych przeciętnych wynagrodzeń z 2008 r. Zatem kwota 123.300 zł stanowi równowartość 25 przeciętnych wynagrodzeń w III kwartale 2019 r., które wynosiło 4.932 zł. Powyżej wskazana kwota 123.300 zł uwzględnia zasądzoną wskazanym wcześniej wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2008 r. kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Wnioski

Apelacja _____ pełnomocnika
wnioskodawcy:

- o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie wniosku w całości oraz zasądzenie:

1. kwoty 870 975, 00 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdy związane z pozbawieniem wolności na mocy decyzji o internowaniu wraz z odsetkami ustawowymi od daty prawomocności do dnia zapłaty;

2. kwoty 415 264, 79 zł z tytułu odszkodowania za szkody związane z pozbawieniem wolności na mocy decyzji o internowaniu wraz z odsetkami ustawowymi od daty prawomocności do dnia zapłaty;

3. kosztów postępowania przed Sądem Apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

ewentualnie

4. o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p><u>Apelacja prokuratora</u></p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku i zmniejszenie zasądzonego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy do kwoty 90. 000 zł z zaliczeniem na poczet zasądzonych należności kwotę 15. 000 zł tytułem zadośćuczynienia zasądzoną w dniu 27 sierpnia 2008 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt III ko 71/08.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Bezpodstawność zarzutów zawartych w obu wniesionych apelacjach i trafność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego odnośnie braku podstaw do zasądzenia odszkodowania oraz sposobu wyliczenia wysokości zadośćuczynienia skutkowałą nieuwzględnieniem wniosków końcowych zawartych w obu wniesionych apelacjach.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	

1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano mocy zaskarżony wyrok w zakresie oddalenia wniosku o odszkodowanie oraz w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę ustaloną i zasądzoną przez Sąd Okręgowy.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Trafność stanowiska Sądu I instancji odnośnie braku podstaw do zasądzenia odszkodowania oraz ustalonego sposobu wyliczenia i kwoty zadośćuczynienia a jednocześnie bezpodstawność zarzutów podniesionych w obu apelacjach kwestionujących stanowisko Sądu meriti w omawianym zakresie skutkowało tym, że w pozostałej zaskarżonej części wyrok został utrzymany w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Zmiana pkt 1 wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 123.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz przyjęcie, że powyższa kwota uwzględnia zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2008 r. w sprawie III Ko 71/08 kwotę 15.000 zł zasądzoną wówczas tytułem zadośćuczynienia. Jednocześnie wyeliminowano zawarte w pkt 1 zaliczenie na poczet zasądzonej należności kwotę 10.000 zł tytułem odszkodowania.</i>	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Zmiana pkt 1 wyroku wynika jedynie z błędnego zaliczenia na poczet kwoty zasądzonego zadośćuczynienia wcześniej zasądzonej tytułem odszkodowania kwoty 10.000 zł na podstawie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 27 sierpnia 2008 r.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Wnioskodawca W. M.	pkt III	Uwzględniono wniosek pełnomocnika wnioskodawcy i zasądzono od Skarbu Państwa kwotę 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru

7. PODPIS
Zbigniew Kapiński Ewa Jethon Sławomir Machnio

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy W. M.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 2 oddalający wniosek o odszkodowanie oraz pkt 1 w zakresie oddalenia wniosku o zadośćuczynienie ponad zasadzoną kwotę.	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3	<i>Granice zaskarżenia</i>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana